

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έπακολούθησε μία μικρή σιωπή, κατά την διάρκεια της οποίας η Αύγη, θυσιμένη σ' άνετροπολήσεις, είχε άκουμπήσει τὸ μέτωπό της στὸ στήθος τῆς φίλης της.

—Πρόσεξε, εἶπε σὲ λίγο στὴν ἰδέα Κρούζ, αὐτὰ τὰ λουλούδια πού στολίζουν τὸ τραπέζι;

—Ναί, εἶνε ὠραία λουλούδια...

—Θυμάσαι ἐπίσης τί εἶπε ὁ Γκονζάγκας γιὰ μένα: «'Αν ἀρνηθῆ, θά τὴν ἀφήσω ἐλεύθερη»;

—Ναί, εἶνε τὰ ἴδια τὸ λόγια.

—Λοιπόν, ἐξακολούθησε ἡ Αύγη, ἀκουμπώντας τὸ χέρι της στὸ χέρι τῆς ντόνας Κρούζ, τῆ στιγμῆ πού κύτταζε ἐγὼ ἀπὸ τὴν κλειδαροθύρα, ὁ Γκονζάγκας μιλοῦσε στοὺς φίλους του, ὅσοι τοὺν ἀκούαν ἀκίνητοι, ἀφανοὶ καὶ κατάχαλμοι. "Ἐβαλα τότε τὸ αὐτὸ μου στὴ θέσι τοῦ ματιοῦ μου... Καὶ ἀκούσα..."

"Ενας θόρυβος ἀκούστηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας.

—"Άκουσε; ρώτησε ἡ ντόνα Κρούζ.

Ἡ Αύγη δὲν ἀπάντησε τίποτε. Τὴν ἴδια στιγμῆ ὁ Πεϋρόλ παρουσιάστηκε στὴν πόρτα.

—"Ἐ λοιπόν, κυρίες μου, εἶπε, εἰσαστε ἔτοιμες; Σὰς περιμένουν!"

Ἡ Αύγη σηκώθηκε ἀμέσως.

—Σὰς ἀκολουθῶ, εἶπε.

Καθὼς ἀνέβαιναν τὴ σκάλα, ἡ ντόνα Κρούζ πλησίασε τὴν Αύγη καὶ τὴν ρώτησε μὲ σιγανὴ φωνή:

—Τελείωνε! Τί ἤθελες νὰ πῆς γιὰ τὰ λουλούδια.

Ἡ Αύγη τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι τρυφερὰ καὶ τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα γαλήνιο χαμόγελο:

—Ὁραία λουλούδια!... "Ἐτοὶ δὲν εἶνε;.. Ὁ πρίγκηψ Γκονζάγκας ἔχει ὅλες τὶς λεπτότητες ἐνὸς μεγάλου ἀρχοντος... "Αν ἀρνηθῶ, ὄχι μόνον θά μ' ἀφήσει ἐλεύθερη μὰ καὶ θά μού προσφέρει μιά ἀπ' τὶς ὠραίες αὐτὲς ἀνοδοθήρες..."

Ἡ ντόνα Κρούζ τὴν κύτταξε στὰ μάτια. "Ἐνοιώθη, ὅτι πίσω ἀπ' τὰ λόγια αὐτὰ, ὑπῆρχε καὶ ἀπειλητικὸ καὶ τραγικὸ... Μὰ δὲν ἐμάντευε τὴν ἀλήθειαν...

—Μπράβο, Καμπούρη! Θά σ' ὀνομάσουμε βασίλεα τῶν μεπερὶδων!

—Κράτα καλά, Σαθερνύ! Κράτα καλά!...

"Ἐτοὶ φώναξαν τώρα μισὸ στὸ σαλόνι, ὅπου ἐξακολουθοῦσε ἡ μονομαχία στὸ πιεστὸ μεταξὺ τοῦ Καμπούρη καὶ τοῦ Σαθερνύ.

"Ἐκείνη τὴ στιγμῆ, ἔφεραν τὰ μεγάλα ποτήρια πού εἶχε ζητήσει ὁ Καμπούρης. Ἦσαν διπλά στὸ μέγεθος ἀπὸ τὰ σημερινὰ ποτήρια τῆς ὑπῆρας. Ὁ Καμπούρης ἀδείασε στὸ δικὸ του μιά μπουτίλια σαμπάνια. Ὁ Σαθερνύ θέλησε νὰ κἀν τὸ ἴδιο, μὰ τὸ χέρι του ἔτρεψε.

—Θα μὲ κἀνης νὰ γάσω τὸ στοίχημά μου, μαρκήσιο! φώναξε ἡ Νιβέλ.

Μὰ, ἐκτός ἀπ' αὐτὴν, κι' ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄλλοι εἶχαν θάλει στοίχηματα. Κι' ὅσοι εἶχαν στοίχηματῆσαι ὑπὲρ τοῦ Σαθερνύ, μετάνιωσαν τώρα.

—Δὲν εἰσαστε ἀκόμα, παρὰ στὴν ἀρχή, εἶπε ὁ Καμπούρης, βοηθήστε τὸν κ. μαρκήσιο νὰ νικήσει τὸ ποτήρι του.

Ὁ Νουέ, ὁ Σουαζύ, ὁ Ζιρόν κι' ὁ Ὀριὸλ ἦσαν γύρω ἀπ' τὸ Σαθερνύ. Γέμισαν τὸ ποτήρι του ὡς τὰ χεῖλη.

—Στὴν υγεία σας, κυριοί! εἶπε ὁ Καμπούρης, ὁ ὁποῖος ὕψωσε τὸ πελώριο ποτήρι του.

—Στὴν υγεία σας! τραύλισε ὁ Σαθερνύ.

Ὁ Καμπούρης ἔσανεἶπε, χαϊρετώντας τὴν ὁμήγυρι:

—Αὐτὸ τὸ ποτήρι πρέπει νὰ τὸ πιούμε μονορροϋφι, χωρὶς νὰ πάρομε ἀνάσαι!...

—Θὰ τὸν σκοτώσω τὸ φταχθὸ τὸ Σαθερνύ! εἶπαν ἡ γυναῖκες.

—Κουράγιο, μαρκήσιο! Κουράγιο! φώναξε ἡ Νιβέλ, ἡ ὁποία ἐνδιαφερόταν γιὰ τὸ στοίχημά της.

Ὁ Καμπούρης ἔφερε τὸ ποτήρι στὰ χεῖλη

του καὶ τὸ ἀδείασε μονορροϋφι, χωρὶς νὰ θιάζεται. "Ὅλοι τὸν χειροκρότησαν μαυιασμένα.

Ὁ Σαθερνύ, πού τὸν ὑποβάσταζαν οἱ φίλοι του, ἀδείασε κι' αὐτὸς τὸ ποτήρι του. Μὰ ὅλοι εἶδαν πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία του προσπάθεια...

—"Ακόμα ἕνα ποτήρι! πρότεινε ὁ Καμπούρης, εὐθύμως κ' εὐδιάθετος, δίνοντας τὸ ποτήρι του νὰ τὸ γεμίσουν.

—"Ακόμα δέκα! ἀπάντησε ὁ Σαθερνύ κλονιζόμενος.

—Κράτα καλά, μαρκήσιο! φώναξαν ὅσοι εἶχαν στοίχηματῆσαι ὑπὲρ τοῦ Σαθερνύ. Μὴν κυττάζης τὰ φῶτα!

"Ἐκείνος γέλασε ἠλιθία κι' ἀπάντησε:

—Μείνετε ἡσυχοί! Ἐμποδίζετε μόνον τὸ τραπέζι νὰ στριφογυρίση.

Ἡ Νιβέλ πῆρε ἀμέσως μία μεγάλη ἀπόφασι, γιὰτι πραγματικά ἦταν γενναία κοπέλλα.

—Μικρὸ μου θησαυρὲ, εἶπε πλησιάζοντας τὸν Καμπούρη, ἔβαλα τὸ στοίχημα στ' ἀστειά... Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὲ πιῶ, παρὰ νὰ στοίχηματῆσω ἐναντίον σου...

Καί, χώνοντας τὸ πορτοφόλι της θαθεῖα μέσα στὴν τσέπη της, ἀπομακρύνθηκε, ἀφῶ προηγουμένως ἔριξε στὸ Σαθερνύ ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα.

—Ἐμπρός! Ἐμπρός! φώναξε ὁ Καμπούρης. Νὰ πιῶ! Διψῶ!

—Νὰ πιῶ! ἐπανέλαθε κι' ὁ νεαρὸς μαρκήσιος. Θὰ πιῶ ὅλη τὴ θάλασσα. Σταματήστε μόνον τὸ τραπέζι.

Τοὺς ξαναγέμισαν τὰ ποτήρια κι' ὁ Καμπούρης πῆρε τὸ δικὸ του μὲ χέρι σταθερὸ.

—Στὴν υγεία τῶν κυριῶν! φώναξε.

—Στὴν υγεία τῶν κυριῶν! μίθρησε ὁ Παστουάλ στὸ αὐτὴ τῆς Νιβέλ...

Ὁ Σαθερνύ ἔκανε μιά ὑπερτάτη προσπάθεια γιὰ νὰ σηκώσει τὸ ποτήρι του. Μὰ τὸ ἔξφυγε ἀπ' τὸ χέρι κι' ὄλ' ἡ σαμπάνια χύθηκε, πρὸς μεγάλη ἀγανάκτησι τοῦ Κοκαριτῆς, ὁ ὁποῖος μοιρούρισε:

—Διάβολε! θάπρεπε νὰ φυλάκισον αὐτοὺς πού χύνουν τὸ κρασί!

—Νὰ ξαναπιῶν! ἔλεγαν οἱ ὑποστηρικταὶ τοῦ Σαθερνύ.

Ὁ Καμπούρης ἔδωσε τὸ ποτήρι του καὶ τοῦ τὸ ξαναγέμισαν. Μὰ τὰ θλάφραρα τοῦ Σαθερνύ ἀρχισαν νὰ χτυποῦν σάν τὰ φτερά τῶν μαρτυρικῶν ἐκείνων χρυσαλλιδίων, πού τις καρφισαίνουν τὰ παιδιὰ στους τοίχους.

—Ἀδυνατίζεις, Σαθερνύ! φώναξε ὁ Ὀριὸλ.

—Σαθερνύ, κλονιζεσαι!... Σαθερνύ, πᾶς περίστασι!

—Ζήτω ὁ Καμπούρης! Ζήτω ὁ ἀνθρωπάκος μας...

—Ἄς πάρομε τὸν Καμπούρη θριαμβευτικὰ στους ὤμους μας!

Μεγάλῃ φασαρία γινότανε τώρα κ' ἔπειτα μία μεγάλη σιωπὴ ἐπακολούθησε. Εἶχαν πάμει παιδιὰ νὰ ὑποβάσταζον τὸ Σαθερνύ, ὁ ὁποῖος ἔγερνε δεξιά κι' ἀριστερα στὴν πολυθρόνα του, ἐνῶ τὰ χέρια του τοῦ κακοῦ ἔψαγαν νὰ βροῦν ἕνα στήριγμα.

—Δὲν μού εἶχαν πῆ πὼς τὸ σπῆτι θά γκρεμιζόταν! μοιρούρισε. Μὲ γελᾶσαν...

Καί γλύστρησε μονοκόμματος κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι. Νέες ζητωκραυγὲς ὑπὲρ τοῦ Καμπούρη ἀντήχησαν πάλι.

Ὁ Καμπούρης θριαμβευτῆς ὕψωσε τὸ ποτήρι του πού τὸ εἶχαν γεμίσει πάλι καὶ τὸ ἀδείασε ὀρθιος ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ἦταν σταθερὸς σάν θράχος. Ἡ σάλλα κόντευε πειὰ νὰ καταρροῦση ἀπὸ τὶς ἐπισηφμιές.

—Τί εἶνε; ρώτησε ὁ πρίγκηψ Γκονζάγκας, πλησιάζοντας.

Ὁ Καμπούρης πήδησε ἀνάλαφρα κάτω καὶ εἶπε:

—Μοῦ παραχαρήσατε τὸ μαρκήσιο, ἐκλα-

"Ἡ Αύγη εἶχε χαμηλωμένα τὰ βλέφαρά της καὶ τὰ χέρια της ἐνωμένα μπροστὰ της...

μπρότατε; Δεν είν' έτσι;

—Πού είνε ο Σαβερνύ; Ξαναρώτησε ο Καμπούρης.

—Ο Καμπούρης έσπρωξε με το πόδι του τον νεαρό μαρκήσιο, που θριασκόταν κάτω απ' το τραπέζι κι' απάντησε:

—'Ιδού τον!

—Ο Γκονζάγκας κατούφιασε και μουρμούρισε:

—Τό παράκανε!... Είνε ανείσθητος, στη στιγμή που είμεις τόν χρειάζομαστε ακόμα...

—Γιά τούς άρραβώνες, έκλαμπρότατε; ρώτησε ο Καμπούρης, χαιρετώντας, σαν εμπατριδής.

—Γιά τούς άρραβώνες, απάντησε ο Γκονζάγκας.

—Τό πράγμα δεν είνε και τόσο σπουδαίο! επτε εϋθυμα ο Καμπούρης. Μπορούμε να βρούμε άλλον άντικαταστάτη του. Προσφέρομαι εγώ να τον άντικαταστήσω.

Γενικά γέλια ύποδέχτηκαν την άπροσδοκητή αυτή πρόταση. Ο Γκονζάγκας κύτταζε προσεχτικά τον Καμπούρη, ο οποίος είχε σταθή όρθιος μπροστά του με τό ποτήρι του στο χέρι.

—Ξέρεις τί χρειάζεται για ν' άντικαταστήσης αυτόν εδώ; ρώτησε ο Γκονζάγκας, δείχνοντας τον Σαβερνύ.

—Ναι, απάντησε ο Καμπούρης. Ξέρω τί χρειάζεται να κάνω.

—Και αλοάνασαι τον εαυτό σου ικανό γι' αυτό;

—Ο Καμπούρης χαμογέλασε σκληρά και του απάντησε:

—Δέν με ζέρετε καλά, έκλαμπρότατε... Έκανα πολύ σπουδαιότερα πράγματα...

X!

ΑΝΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Είχαν περιτοχιώσει πάλι τό τραπέζι και ξαναρχισαν να πίνουν.

—'Ωραία ιδέα! φώναξαν όλοι. 'Ας παντρεύουμε τον Καμπούρη άντι του Σαβερνύ!...

—Αυτό θα είνε πιο διασκεδαστικό... Ο Καμπούρης θα είνε ένας ύπεροχος σύζυγος.

—Και θα δούμε τί μοιραία θα κάνει ο Σαβερνύ, όταν θα ξυπνήση χήρος!...

—Ο πρίγκηψ κι' ο Καμπούρης τραθήτηκαν λίγο παραμερα. Ο Γκονζάγκας κύτταζε πάντα τον άνθρωπάκο μας με προσοχή και φαινόταν να ψάγνη να βρη τί μυστική σκέμη τον άνάμεσα απ' τη σαρκαστική μάσκα του προσώπου του.

—Έκλαμπρότατε, επτε ο Καμπούρης, τί έγυγησεις σας χρειάζονται!...

—'Θέλω να μάθω, εν πρώτοις, απάντησε ο Γκονζάγκας, τί εμάντεψες;

—Δέν εμάντεψα τίποτε. 'Ημουν εδώ και άκουσα την παραβολή του θερούκου, την ιστορία των λουλουδιών και τά λόγια σας, με τά όποια εκθειάζετε την 'Ιταλία!...

Και του έδειξε την πολυθρόνα, όπου κάτω απ' τούς σωρούς των μανδυών, έκανε πως κοιμόταν προηγουμένως.

—Έχεις δίκιο, επτε ο Γκονζάγκας. 'Ησουν εκεί... Μά γιατί επαφες αυτή την κωμωδία;

—'Ηθελα να μάθω και να σκεφθώ. Αυτός ο Σαβερνύ δεν είνε καθόλου κατάλληλος για τί δουλειά που τον θέλατε...

—Αυτό είν' άλήθεια... Μά εγώ άδυναμία γι' αυτόν... Και συ τί προσόντα έχεις παραπάνω απ' τό Σαβερνύ για να τον άντικαταστήσης σ' αυτό τό γάμο!...

—Έχω τό προηγουμένο, απάντησε ο Καμπούρης, γιατί παντρεύτηκα κι' άλλότε.

—'Α! έκανε ο Γκονζάγκας, του όποιου τό θλέμμα εγινε πιο διαπεραστικό.

—Ο Καμπούρης χάιδεψε τό πηγούνι του και δεν χαμήλωσε καθόλου τά μάτια του.

—Είχα παντρευτή, ξαναεπτε και χήρεφα.

—'Α! έκανε πάλι ο Γκονζάγκας. Και γιατι αυτό κάνει τη θέση σου πλεονεκτική άπέναντι του Σαβερνύ;

—'Η όμη του Καμπούρη κατούφιασε έλαφρά.

—'Η γυναίκα μου ήταν όραία, εξακολούθησε χαμηλώνοντας τη φωνή του, πολύ όραία...

—Και νέα; ρώτησε ο Γκονζάγκας.

—Πολύ νέα. Μά ο πατέρας της ήταν άμππυχος και γι' αυτό με πήρε.

—Καταλαθαίνω. Την αγαπούσε;

—Μανιασμένα. Μά η έννοια μας ήταν πολύ σύντομη. Τό πρόσωπο του Καμπούρη γινόταν όλοένα και πιο σκυθρωπό.

—Και πόσο καιρό θάστης η έννοια σας; ρώτησε ο Γκονζάγκας.

—Μιάμιση μέρα, απάντησε ο Καμπούρης.

—Αυτό είνε παράδοξο... Έξηγησου.

—Ο Καμπούρης γέλασε θιασμένα κι' απάντησε:

—Γιατί να ξεγηθώ, άν με καταλαθαίνετε... ψιθύρισε.

—Δέν σε καταλαθαίνω, επτε ο πρίγκηψ.

—Ο Καμπούρης χαμήλωσε τά μάτια του και φάνηκε να διαστάξη.

—Στό κάτω-κάτω, επτε, ίσως να γελάστηκα... 'Ισως να μη χρειάζομαστε παρα ένα Σαβερνύ.

—Έξηγησου, σοφ λέω! ξαναεπτε έπιτακτικά ο Γκονζάγκας.

—Έξηγησάτε σε τί ιστορία του κόμητος Κανόζας που διηγιθήκατε προηγουμένως;

—Ο Γκονζάγκας του έβαλε τό χέρι στον ώμο:

—'Η έννοια μας θάστης ως την μεθεπομένη του γάμου μας, εξακολούθησε ο Καμπούρης, γιατί έδωσα στη γυναίκα μου μία μέρα προθεσμία για να σκεφθη και να συνηθίση τό παρουσιαστικό μου.

—Και τότε; επτε ο Γκονζάγκας, ο όποιος τον κύτταζε πάντοτε με την μεγαλύτερη προσοχή.

—Ο Καμπούρης άρπαξε ένα ποτήρι και άρχισε να κυτάξη τον πρίγκηπα στα μάτια. Τά θλέμματα τους διασταυρώθηκαν. Τά θλέμματα του Καμπούρη εξέφραζαν μία σκληρότητα τόσο άδυσώπητη, ώστε ο πρίγκηψ μουρμούρισε:

—Τη σκότωσες;... Τόσο νέα, τόσο όραία!... Μά δεν τη λυπήθηκε;

—Ο Καμπούρης έδωσα μία στο ποτήρι του και τό έσπασε στο πάτωμα.

—'Θέλω να μ' αγαπούν! φώναξε άγρια. Τόσο τό χειρότερο γι' αυτές που δεν μπορούν να μ' αγαπήσουν!

—Ο Γκονζάγκας έμεινε μία στιγμή σιωπηλός. Ο Καμπούρης είχε ξαναπαρέι τό ψυχρο και σαρκαστικό του παρουσιαστικό.

—'Ε, κύριοι! φώναξε έξαφνα ο πρίγκηψ, ο όποιος έσπρωξε με τό πόδι του τον άποκοιμημένο Σαβερνύ. Ποιός θα μεταφέρη αυτό τον άθθρωπο!... Δεν μας χρειάζεται εδώ...

Τό στήθος του Καμπούρη άνασκαθώσα κι' έκανε μία μεγάλη προσπάθεια για να κρύψη τη χαρά που έννοιαισε για τό θρίαμβό του.

—Ο Ναθάι, ο Νοσέ, ο Σουαζύ, κι' όλοι οι φίλοι του νεαρού μαρκησίου έκαναν μία τελευταία προσπάθεια για να τον συννεφέρουν. Τον έσπρωγαν, τον υνάσκαν.

—Ο Όριόλ του άδειασε μία υποτίλια νερό στο πρόσωπο. 'Η κυρίες συγχρότως τον τσιμπούσαν μέχρις αίματος.

Και όλοι μαζί φώναζαν:

—Σύνα, Σαβερνύ! Σύνα! Σού παίρνουν την γυναίκα σου!

—Και θα ύποχρεωθής να επιστρέψης την προίκα! έπρόσθεσε η Νισέλ, η όποια είχε οικονομολογικό πνεύμα.

—Σαβερνύ! Σαβερνύ, Σύνα! Μάταιες προσπάθειες! Στο τέλος, έπει' από ένα γνήσιμο του Γκονζάγκας, ο Κοκαριτάς κι' ο Πασπουάλ φορτώθηκαν τον νικημένο Σαβερνύ στους ώμους τους και τον μετέφεραν έξω.

Καθώς περνούσαν κοντά στον Καμπούρη, εκείνος τούς επτε σιγα:

—Σας κάνω ύπεύθυνους με τη ζωή σας, ότι δεν θ' άγγιζετε ούτε μία τρίχα απ' τά μαλλιά του... Και θα πάτε την επιστολή που σας έδωσα εκεί που σας επτα...

Κι' ο Κοκαριτάς κι' ο Πασπουάλ, δγήκαν έξω μαζί με τό φορτίο τους.

—Κάναμε ό,τι μπορούσαμε! επτε ο Ναθάι.

—Μείνατε πιστοί στο φίλο μας Σαβερνύ ως τό τέλος! έπρόσθεσε ο Όριόλ.

—Στό κάτω-κάτω, επτε κι' ο Νοσέ, ο γάμος του Καμπούρη θα είνε πιο διασκεδαστικός.

—Νά παντρεύουμε τον Καμπούρη! Νά παντρεύουμε τον Καμπούρη! φώναζαν η γυναίκες.

—Ο Καμπούρης μ' ένα πήδημα θρέθηκε άπάνω στο τραπέζι.

—Σιωπή! φώναζαν όλοι. 'Ο Καμπούρης θα όγάλη λόγο...

—Κυρίες και κύριοι, επτε ο Καμπούρης χειρονομώντας σαν δικηγόρος στο δικαστήριο, εμια συγκινημένος ως τά όσθη της ψυχής μου για τό κολακευτικό ενδιαφέρον που μου δείχνετε...

Λογαριάζω λοιπόν κι' εγώ να σας έκδηλώσω την εύγνωμοσύνη μου σε λίγο... Θα σας κάνω να διασκεδάσετε τρελλά... Και τώρα σας μου φέρουν την γυναίκα μου...

—Μπράβο! Μπράβο! φώναζαν όλοι. Φέρτε την γυναίκα του

Ο Γκονζάγκας προχώρησε προς την ντόνα Κρούζ και της επτε με θυμό...

Καμπούρη.

Εκείνη τη στιγμή, ή πόρτα του μπουντουάρ άνοιξε.

Άμεσως ο Γκονζάγκας επέβαλε σε όλους σιωπή.

Ή ντόνα Κρούζ μπήκε μέσα ύποθαλαζίνοντας την Αύγη που κλωνίζταν και ήταν πολύ χαλμά κι' από πεθαμένη. Ο Πεύρολ τις άκολουθούσε από πίσω.

Ένας παρατεταμένος ψιθύρος θαυμασμού άκούστηκε στην έμφάνιση της Αύγης. Όλοι έκείνοι οί άνθρωποι έξέχασαν το προηγούμενο κείσι τους. Γι' αυτό, ή φωνή του Καμπούρη, δέν θρήκε καμιά άπάχη, όταν φέρνοντας τά γυαλιά του στα μάτια, ειπέ με τόνιο κουνικό:

—Διάβολε! Ή γυναίκα μου ειπέ μιά καλλονή.

Εκείνη τη στιγμή, μέσα στο βάθος τών καρδιών τών περισσώτερων φίλων του Γκονζάγκα, οί όποιοί δέν ήσαν κακοί, μά τούς ειπέ πάρεο ο καθήρως, ένα αίσθημα συμπόνιας ζητυούσε. Κι' ή γυναίκες ή ίδιες ένοιωσαν όσηκα. Τέτιος θάθως πόνος και γλυκιά ένκαρτέρησις ύπήρχε στο αξιολάτρευτο παρθενικό πρόσωπο της Αύγης. Ο Γκονζάγκας κατσούφιασε. Θέλεπνως την στρατιά του. Ο Ίταράν, ο Μοντωμπέρ κι' ο Άλμπρε, ή κολασμένες του ψυχής, ντράνηκαν τότε για ή συγκίνησι τους και ειπαν:

—Είν' εύτυχιωμένοι αυτός ο διάβολος ο Καμπούρης!

Εκείνη τη στιγμή, ο Κοκαρίνας κι' ο Πασπουάλ ζαναγύριζαν μέσα. Ή κατάπληξις ζωγραφιστική στα πρόσωπά τους όταν ειδαν τις δυό νέες του σπιτιού της οδοϋ Σάντρ.

Δέν ήξεραν ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος το μυστικό αυτής της καμωδιάς. Ότι έπρόκειτο να σμιθί, ήταν γι' αυτούς μυστήριο. Μα ήξεραν ότι κάτι άλλοκοτο θα συνέβαινε. Έσπρωξαν ο ένας τόν άλλο με τούς άγκώνες. Τό δλέμμα που άλλαξαν έσήμαινε: «Προσοχή!» Δέν ειχαν άνάγκη να δοκιμάσουν τά σπαθιά τους για να μάθουν ότι με δυσκολία στεκόπνισαν στη θήκη τους. Και καθώς ο Καμπούρης τούς έβριζε μιά έκφραστική ματιά, ο Κοκαρίνας τού άπάντησε με μιά έλαφριά κλιση του κεφαλιού.

—Δες! μευριούρισε, άπειθυμένοις προς τόν Πασπουάλ. Ο Καμπούρακος θέλει να μάθ ή δώσαμε την έπιστολή του. Ας μείνη ήσυχος... Ή έπιστολή ήγνε στον προορισμό της.

Τού κάκου ή ντόνα Κρούζ έψαγνε να θρή με τά μάτια της τό Σαβερνύ.

—Ίσως ο πρίγκηπος άλλαξε γνώμη, ψιθύρισε στο αύτη της συντροφιάσας της. Δέν θέλω πουμενά τό νεαρό μαρκήσιο.

Ή Αύγη έξακολουθούσε να έχη χαηλωμένα τά θλέαρά της και τά γέρια της σταυρωμένα μπροστά της. Δέν άπάντησε τίποτε στη φίλη της, Κούνησε μόνο τό κεφάλι της με θλίψη. Ήταν φανερό πώς δέν περιμενε κανένα οίκτο.

Όταν ο Γκονζάγκας γύρισε προς αύτη, ή ντόνα Κρούζ την έπηρε όπ' τό χέρι και την έκανε να προχωρήσει.

Ο Γκονζάγκας ήταν τώρα κατάγλωμος, άν και προσπαθούσε να εινε χαμογελαστός. Ο Καμπούρης στεκόταν στο πλάι του, κάνοντας ό,τι μπορούσε για να κρατή πός ενπατήριδου. Σε μιά στιγμή, τά δλέμματα της ντόνας Κρούζ συνάντησαν τά δικά του. Ή νέα ζήτησε να διαβασί κάτι μέσα στο θλεμμα του. Μα ο Καμπούρης παρέμεινε άπαθής.

—Αγαπώ τού παιδί, ειπέ ο Γκονζάγκας στην Αύγη με φωνή άλλοιωμένη, ή δεσποινίς ντε Νεβέρ (και έδειξε τη ντόνα Κρούζ) θά σάς ειπέ τί περιμένουμε από σάς...

Ή Αύγη άπάντησε, χωρίς να σηκόνη τά μάτια της, μά με τό κεφάλι ψηλά και με φωνή σταθερή:

—Εγώ ειμα ή κόρη του Νεβέρ!

Ο Καμπούρης, άκούοντας την άπάντησι αύτης, άνασκήρτισε τόσο δυνατά, ώστε ή συγκίνησι του έγινε άντιληπτή, παρ' όλη την γενική κατάπληξη.

—Διάβολε! πρόσθεσε άμέσως, κατανικώντας την ταραχή του. Ότε ή γυναίκα μου ειπέ από τόσο μεγάλη οικογένεια...

—Ή γυναίκα του! επανέλαθε ή ντόνα Κρούζ, κατάπληκτη.

Από τη μιά ώς την άλλη άκρη του σαλονιού σιγομουρμούριζαν. Ή γυναίκες δέν ένοιωσαν για την Αύγη τη ζήλεια που ένιωσαν πρό όλιγου για ή ντόνα Κρούζ. Τό όνομα του Νεβέρ ταίριαζε περίφημα σ' αυτό τό άγινό, τό γοητευτικό περήφανο πρόσωπο.

Ο Γκονζάγκας προχώρησε προς τη ντόνα Κρούζ, ή όποιά, μη μπορώντας να συγκρατή πειά την ταραχή της, ειχε καθήσει σε μιά πολυθρόνα, και της ειπέ με θυμό:

—Εοεις θάλασε αυτό τό ψέμμα μέσ' στο μυαλό της δυστυχισμένης αύτης νέας.

—Α! Α! έκανε ο Καμπούρης άπογοητευμένος. Όστε εινε ψέμμα. Τόσο τό χειρότερο... Θά ήθελα τόσο να συγγενίω με τόν οίκο τών πριγκίπων Νεβέρ.

Μερικά γέλια άντήχησαν βιασμένα. Μα ένα ρίγος γενικό διέτρεχε την όμηγυρη. Ο Πεύρολ ήταν σκυθρωπός, σαν να τού έκλειθαν όλες τις οικονομίες.

—Δέν της ειπα έγώ τίποτε, άπάντησε ή ντόνα Κρούζ, που ό

θυμός του πρίγκηπος δέν την τρώαζε καθόλου. Μα άν ειν' άληθεια;

Ο Γκονζάγκας ύψωσε τούς ώμους του με περιφρόνησι.

—Πού εινε ο μαρκήσιος ντε Σαβερνύ; Ζαναρώτησε ή Άταγυανοπούλα. Και τί σημαιούν τά λόγια αύτού του ανθρώπου;

Και έδειξε τόν Καμπούρη.

—Πριγκίπισσα ντε Νεβέρ, άπάντησε ο Γκονζάγκας στη ντόνα Κρούζ, ο ρόλος σας σ' αύτη την ιστορία τελείωσε... Άν έχετε τη διάθεσι να ένκαταλειψτε τά δικαιώμάτά σας, δόξα τώ Θεώ, ειμ' έγώ έδώ για να τά ύπερασπιστώ. Είμαι ή κηδεμών σας...

—Όλ' οί κύριοι, που μάς περισοιχίζον τώρα, άνήκουν στο οικογενειακό συμβούλιο, τό όποιο συνήλθε χθές στο μέγαρό μου... Άποτελοούν σχεδόν την πλειοψηφία του... Άν άκούου τη γενική γνώμη, θά ένχογόνουν ίσως λιγώτερο έπεικειής προς αύτη την άδιάντροπη άπατεώνα, που θέλει να σάς πλαστοπροσωπήσει... Μά έκρινα σύμφωνα με την καλωσύνη της καρδιάς μου ήμ' με τις γαληνές συνήθειες της ζωής μου... Δέν ήλθησα να δώσω μιά μα τραγική όμη σε πράγματα, που μοιάζουν μάλλον με κωμωδία...

Στάθηκε. Ή ντόνα Κρούζ δέν καταλάβαινε τίποτε. Αυτά τά λόγια δέν ειχαν γι' αύτην καμιά σημασία. Ή Αύγη όμως καταλάβαινε καλύτερα, γιατί ένα πικρό και θλιμμένο χαμόγέλο ανέθηκε στα χείλη της.

Ο Γκονζάγκας περιέφερε τά βλέμματά του στην όμηγυρη.

Όταν τά μάτια ήσαν χαμηλωμένα, έκτός από τών γυναικών, που άκούσαν με περιέργεια και τού Καμπούρη, που φαίνονταν να περιμένε τό τέλος αύτης της βιμλιας.

—Μιλώ ετσι για σάς μόνο, πριγκίπισσα ντε Νεβέρ, εξακολουθήσε ο Γκονζάγκας, άπειθυμένος προς τη ντόνα Κρούζ, γιατί εοεις μόνο έχετε άνάγκη να πεισθήτε. Οί άξιότιμοι φίλοι μου και σύμβουλοί μου, συμμερίζονται τη γνώμη μου. Τό στόμα μου έκφράζει όλόκληρη τη σκέψι του.

Κανέναν δέν διαμαρτυρήθηκε και ο Γκονζάγκας έπρόσθεσε:

—Αυτό που ειπα προηγούμενος, σχετικώς με την άπόφασί μου να μην επιβάλω αύστηρη τιμωρία στην άπατεώνα, σάς εξηγεί την παρουσία μεταξύ μας αύτών τών ώρασιων κυριών. Άν έπρόκειτο να επιβάλω τιμωρία άνάλογη προς τό έγκλημα, δέν θά βρισκόπνισταν καθόλου έδώ.

—Μά ποιά ένγκλημα; ρώτησε ή Νιδέλ. Πέστε μας, έκλαμπρότατε!

—Ποιά ένγκλημα; ζαναειπε ο Γκονζάγκας, προποιοιόμενος ό,τι καταπνίγει μιά κίνησι άγανακτησεως. Τί άλλο εινε, παρ' ένγκλημα και οσοβρό μάλιστα, όταν μιά νέα τυχοδιώκτης θέλει να μη μέσα σ' έναν ένδοξο οίκο, παίρνοντας τόνια της χαμένης κόρης της οικογενείας.

—Μά ή φτωχή Αύγη δέν έκανε τίποτε!... φώναξε ή ντόνα Κρούζ.

—Σιωπή, πρόταξε ο Γκονζάγκας. Χρειάζεται ένας αφέντης για να έξουσιάζη αύτη την ώρασία τυχοδιώκτιδα... Ο Θεός μου μάρτυς, ότι δέν έλεω καθόλου τό κακό της. Εοδεύω μάλιστα ένα σεβαστό ποσό, για να δώσω ένα εύθυμο τέλος στην δΰσμοισία της... Την παντρεύο!

—Προίφημα! φώναξε ο Καμπούρης. Έξοχο τέλος!

—Και της λέω—έξακούθησε ο Γκονζάγκας, παίρνοντας τό χέρι τού Καμπούρη—να ένας τίμιος άνθρωπος, που σε άγαπά και που φιλοδοξει να γίνη σύζυγός σου.

—Μά με άπατήσατε, κύριε! φώναξε ή ντόνα Κρούζ, κακόκκινη από την όργη της. Μοι ειπάτε πώς θα την παντρευάτε με τό μαρκήσιο Σαβερνύ... Πώς εινε δυνατόν να πάρη αυτό τό τέρας;

—Αν έχει μεγάλη περιουσία, παρατήρησε ή Νιδέλ.

—Δέν με κολακέατε καθόλου, ειπε ο Καμπούρης στη ντόνα Κρούζ. Μά έλπίζω ότι ή μέλλουσα σύζυγός μου θ' άλλαξει σε λίγο γνώμη.

—Εσένα, τού φώναξε ή ντόνα Κρούζ, σε κατάλαθα! Έοϋ εμπλέξες όλα τά δίγματα της καταθνοιας αύτης μηχανορραφίας. Έοϋ—τό μοντεύω τώρα—έπρόδωσες τό καταφύγιο της Αύγης.

—Ε! Ε! έκανε με ύφος ίκανοποιημένο ο Καμπούρης. Ε! έ! έ! Είμαι πράγματι ίκανός για όλ' αυτά! Έκλαμπρότατε, αύτη ή νέα εινε πολύ φλόαρη... Έμποδίζει τη μέλλουσα σύζυγός μου ν' άπαντήση...

—Άν ήταν τουλάχιστον ο μαρκήσιος ντε Σαβερνύ, παρατήρησε ή ντόνα Κρούζ.

(Άκολουθεί)